

Fotoğraf: Berge Arabian

Zamanın kaydını tutan bir sergi: 'Günler'

Beğen 171

Paylaş

Tweetle

G+ Paylaş

Nora Tataryan 21.04.2017

KÜLTÜR SANAT

İkinci kişisel sergisi 'Günler', 8 Nisan'da Galata Rum İlkokulu'nda açılan Ahmet Doğu İpek'le resim anlayışı, üretim süreçleri ve günümüzün politik atmosferinde sanat yapmak üzerine konuştuk.

Ahmet Doğu İpek'in ikinci kişisel sergisi 'Günler', 8 Nisan'da Galata Rum İlkokulu'nda açıldı. İpek'in son yıllarda ürettiği işlerden bir seçkinin izleyiciyle buluştuğu sergi, zaman, mekân, doğa, inşa ve onarım gibi birçok kavramı, sanatçının incelikli resim ve yerleştirmeleri üzerinden yeniden düşünmemizi sağlıyor.

Sergi alanına girilir girilmez, okulun birinci katında karşılaşılan, salonun ortasına düşmüş hissi veren bir kaya ve bu kütlelin deforme ettiği zemin, bizi hem sergiye hem de mekânın hafızasına buyur ediyor. İpek'in bir sene boyunca yaptığı 200'e yakın suluboya resimden oluşan 'Günler' serisi ile siyah bir kâğıt üzerine atılmış çentiklerden oluşan 'Yıldızlar', sergide öne çıkan diğer işler arasında yer alıyor. Sanatçıyla, 13 Mayıs'a kadar pazar ve pazartesi hariç her gün 11:00-18:00 arası ücretsiz olarak ziyaret edilebilecek olan sergi vesilesiyle, resim anlayışı, üretim süreçleri ve günümüzün politik atmosferinde sanat yapmak üzerine konuştuk.

Bu sergide hem daha önce başka yerlerde, gösterilmiş işleriniz hem de yeni ürettiğiniz eserler var. Bunları tek bir sergide toplamaya nasıl karar verdiniz?

Yurtdışında, fuarlarda, karma sergilerde çok iş ürettim ama solo sergi yapmayı beş yıl olmuştu. Solo sergi yapmaya geçen yaz karar verdim ve elimde neler var, ne yapıyorum, nerede yapmalıyım diye bakınmaya başladım. 2014'ten beri, topluca garip bir zaman aralığından geçiyoruz. Bir dönem sergi yapma fikrinden bile uzaklaşmıştım aslında, kifayetsiz gelmeye başlamıştı bana bu iş. Önceki işlerimden 'Construction Regime' (İnşaat Rejimi) adını verdiğim bina resimlerle tanınıyordum daha çok. Onun dışındaki işlerimi göstermek istiyordum. O işlerde derdim daha çok kendi deneyimim ve binalar üzerinden karamsar bir

EN ÇOK OKUNANLAR

SON EKLENENLER

12.10.2017

Devlet susuyor, Şirinoğlu konuşuyor

12.10.2017

"Maksadımı aşan yorumların sür katkısı yok"

12.10.2017

Taştekin'in kitabı dahil üç kitap 'terör örgütü' sayıldı, yasaklandı

YAZARLAR

12.10.2017

Hem narsistik hem ezik
OHANNES KILIÇDAĞI

12.10.2017

En iyi şarap hangisi?
LEVON BAĞIŞ

06.10.2017

AKP'nin iktidara gelmiş
olmasından ben çok memnunum
BASKIN ORAN

distopya yaratmaktı. Onu yaparken o kadar karamsar biri değildim ama işlerin kendileri karamsardı. "Karamsarlığı daha iyi günlere saklayalım" diye bir laf vardır. Bu son bir yılda daha da karamsar biri oldum ve 15 Temmuz'dan sonra, benim resmim de, fikrim de, yaşamım da herkesinki gibi değişti. Birçok iş o dönemden sonra ortaya çıktı. 'Günler' serisi, 'Yıldızlar', ve 'Repair' (Onarım) serisi son beş-altı, en fazla 10 ayın ürünleri. Arkadaşlar sergiyi kurduktan sonra "Bu küçük bir retrospektif olmuş" dediler. Ben bu kelimeyi pek sevmiyorum ama şu ana kadar yaptığım bütün işlerden bir seçki var burada.

Mekânın birinci katındaki yerleştirmeye yaptığınız mimarı müdahale sizin için ne anlama geliyor? Bu işinizle Galata Rum Okulu'nun tarihi arasında nasıl bir ilişki var?

Bu iş sadece bu kata ve bu okula özgü. Bir yandan simgesel bir mekân yerleştirmesi, fiziksel olarak bükülmüş bir zemin var. Diğer yandan, benim hissim ve okulun geçmişini, tarihini ve mimari işlevini düşünüp yeniden yorumladığım bir taraf bulunuyor. Mekânın ortasında 187 kilo ağırlığında bir taş bulunuyor. Bu sembolik bir taş; buraya atılmış ve aslında yıllardır burada duruyor. Durdukça büyümüş, ağırlaşmış, mekânı bir karadelik gibi üzerine bükmüş. Bu okul 35 yılı aşkın bir süredir kapalı, öğrencisi yok, cemaati yok. Üniversite yıllarımda hep buradan geçirdim ve "Bu ne binası?" diye kendime sorardım. Okul olduğunu bile bilmiyordum. Bu iş tam da, benim o dönemde çok naif bir şekilde sorduğum soruların karşılığı: Burası neydi? Öğrencilerine ne oldu? Tophane'ye ne oldu? İnsanlar nereye gitti, o öğrenciler nerede? Bu kadar görkemli bir bina neden bu kadar yalnız? Bu taşın yalnızlığından, sessizliğinden ve ağırlığından hareket edip mimarı olarak buranın rölövesini çıkardık, bu yeni zemini bir halı gibi serdik. Burada kullanmak üzere civarda taş aradım. Nasılsa bulurum diye düşünüyordum ve son güne bıraktım. Sonra fark ettim ki İstanbul'da taş yok. Taşı para vererek aldım. Taşa para verilir mi? Taşa para verdim... Sergiyi buradan okuyorum. "Bu okula ne oldu, İstanbul'a ne oldu, İstanbul'un doğasına ne oldu, taşına ne oldu, böceğine, toprağına ne oldu?" diye okuyorum tüm sergiyi.

İşleriniz genelde kendi his dünyanızı ve bir süreci anlatıyor. Özellikle 'Günler' bana On Kawara'nın 'Date Paintings' (Tarih Resimleri) serisini anımsattı. İşlerinizi bir kayıt tutma faaliyeti olarak okuyabilir miyiz? Bu tema ve dönüşüm fikri, kentle ilgili işlerinizde ve 'masa' işinizde de kendini belli ediyor. İstanbul'da şu anki politik atmosferde sanat yapmak, bu sürecin kaydını tutmak ne anlama geliyor sizin için?

'Günler' serisindeki işlerle ilgili hiç öyle bir niyetim yoktu aslında. Bu bir proje değildi; o dönem onu yaparken buldum kendimi. Köye kapanıp çalışma fikriyle yola çıkmış ve bir dağ köyüne gitmiştim. Yanıma iki ebatla kesilmiş yüzlerce sayfa kâğıt almıştım. Sonra 15 Temmuz darbesi oldu, üzerine çeşitli kişisel başka olaylar yaşandı ve elim ayağım bir şeye gidemez hale geldi. Bir gün bilerek ya da bilmeyerek boya damlattım kâğıda ve kendimi oyalamak için o boyayı kâğıdın üzerinde gezdirerek bir kareye tamamladım. Bir sonraki gün aynı şeyi tekrarladım. Bir sonraki gün de... Çalışmaya başlamadan önce aynı şeyi her gün bir saat yapıyordum. Sonradan üzerine düşündüm; bunlar o günün kaydıydı aslında. Bu, Temmuz sonundan Mart başına kadar devam etti. Ocak'ta 'Yıldızlar' işi çıktıktan sonra bu seri biraz yavaşladı ve sonrasında da bitti. 30'larında bir adam İstanbul'da yaşıyor ve her gün ısrarla siyah kare yapıyor, neden? Aslında ben bu seriyi yaparak sanat üretmedim; kendi sanatımı bir kenara bırakıp biraz pasif kalmayı ve geriye çekilmeyi tercih ettim.

'Construction Regime' serisinde bu kez de binalar ve inşaat üzerinden bir sürecin kaydı var...

O işe 2011'de başladım. Çok emek alan bir seri. Daha çok eskiz gibi başladım binaları çizmeye, sonra biraz mimari okuyup onları asıllarına uygun şekilde yapmaya uğraştım. Atölyemde üzerinde çalıştığım resme bakarken karşı taraftan Kâğıthane, Çağlayan tarafı görülüyor. Eşzamanlı olarak bir gökdelen inşaatı başlıyor ve ben resmi bitirmeden gökdelen bitiyor. Onlar benden hızlı yapıyorlar. Neden bu kadar yükseliyoruz, bir barınma ve ev ihtiyacı nasıl böylesi bir ranta, bir canavara dönüşüyor? Sonradan İstanbul'a gelmiş biriyeniz, hele ki kırsaldan geliyorsanız, genellikle ilk olarak Esenler'e ya da Harem otogarına geliyorsunuzdur. Dolayısıyla, karşılaştığınız ilk şey, Miyazaki'nin 'Yürüyen Şato'sundaki canavarlarına benzeyen, dizi dizi, sur gibi binalar oluyor. Aklınıza ilk şu geliyor: İnsan ihtiyacı nasıl buraya evrilir? Sonra, bu binaların içinde okuyan, yaşayan ve çalışan biri olarak, bu ilk duyguyu yeniden bulmaya çalıştım ve böylece bu seri ortaya çıktı.

İşlerinizde taş ve ağaç sıkça karşımıza çıkıyor. 'Repair' serisindeyse altınla tamir ettiğiniz taşları resmediyorsunuz. Bu materyallerin, özellikle de taşın nasıl bir yeri var işlerinizde?

Alt katta mekânı deforme eden bir taş var, 'Repair' serisinde de o taşı tamir eden bir ben varım. Taşı veya taşı atanı iyi ya da kötü diye sınıflandırmaya gerek yok. Kaldı ki, taş zaten toprakla, altınla koyun koyuna. Doğada ne altın taşta altınlık, ne de taş altına taşlık taşıyor. Biz onları toprağın üzerine çıkardıktan ve birine

GÜNCEL FOTO GALERİLER

Kınalıada'da çocukların Vartavar coşkusu

GÜNCEL VİDEO GALERİLER

Agos 20 yaşında

ÇİZERLER

'altın', birine 'taş' dedikten sonra ayırım başlıyor. İyilik diye yaptığımız şeyleri biraz daha değiştirmizde, aslında kendi çıkarımız için yaptığımızı görüyoruz. 'Masa' içinde de benzer bir şey söz konusu: Ağacı öldürüyoruz, sonra küçük menfaatler, çıkarlar için, onu doğadaki formları kullanarak işliyoruz. Sırf masa için yüz yıllık ağaç kesiliyor. Derdim şu: Herhangi bir taşı da onore edebilir miyiz? Doğada kendi halinde yaşayan bir taşta da kıymet verebilir miyiz?

Kategoriler

Kültür Sanat Sergi

Etiketler

Ahmet Doğu İpek

Yazar Hakkında

Nora Tataryan

İLGİLİ HABERLER

10.10.2017

John Malkovich Yerevan'da

10.10.2017

Ekolojik belgeseller Bozcaada'da buluşuyor

06.10.2017

Malikyan'ın 50. sanat yılı kutlanıyor

Aret Gicir

HAKKIMIZDA

1996'da Hrant Dink ve bir grup arkadaşı tarafından, Türkiyeli Ermenilerin sorunlarını kamuoyuna anlatmak amacıyla kuruldu. Cumhuriyet döneminin Türkçe-Ermenice olarak yayımlanan ilk gazetesidir. Demokratikleşme, azınlık hakları, geçmişle yüzleşme, Türkiye'deki çoğulculuğun korunması ve geliştirilmesi konularını merkeze alan bir yayın çizgisine sahiptir. Türkiye Ermeni toplumunun içinden çıkan bir gazete olarak Agos, sayfalarını Türkiye ve dünya meselelerine giderek daha fazla açmayı hedefliyor. Bağımsız gazeteciliğin ve ifade özgürlüğünün alanının giderek daraldığı Türkiye'de Agos, özgür bir tartışma platformu işlevi de görüyor.

KATEGORİLER

Toplum Vakıflar Okullar Dernekler Spor Kilise Gençler Fark Yaratıcılar Sağlık
Kültür Sanat Müzik Sinema Tiyatro Resim Mimari Korolar Dans Edebiyat Fotoğraf Sergi **Güncel** Türkiye Dünya Ermenistan Diaspora Basın Azınlıklar İnsan Hakları Dink Davası Gündem Son Dakika Yaşam English Հայերէն քրօնիկագիրներ լուրեր Ayp - pen - kim Հայերէն-PDF **Dosya** Başyazı Arka Sayfa Orta Sayfa **Dünya Diaspora / Ermenistan** Misafirhane 1915-2015 1915 Okumaları 1915 Konuşmaları Kurtulanlar Kurtaranlar Failler Sarkis Seropyan'ın Ardından

YAZARLAR

Richard Giragosian Vicken Cheterian
 Levon Bağış Nazar Büyüm
 Bercuhi Berberyan Ohannes Kılıçdağı
 Yetvart Danzikyan Vahakn Keşişyan
 Baskın Oran Pakrat Estukyan
 Karin Karakaşlı Herkül Millas
 Rober Koptaş